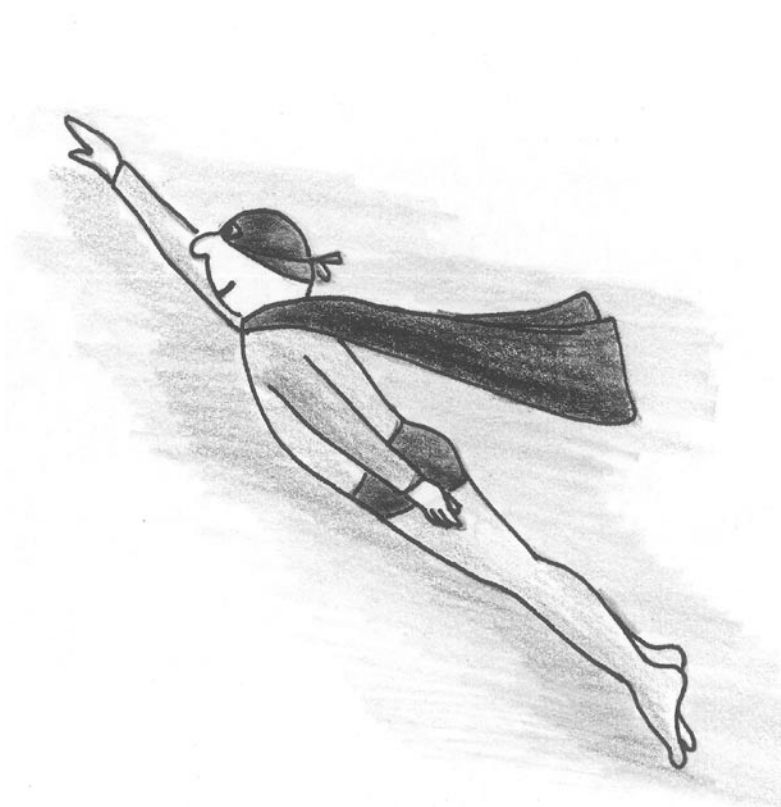

Пътуване към Голгота

„И Пилат пак им извика, като желаше да
пусне Исуса. А те крещяха, казвайки:
Разни Го! Разни Го!“ (Лука 23:20, 21)

Изобщо ли не е плакал?

ЗА КАКВО СТАВА ВЪПРОС?

Фил 2:5-11

През 1988г. филмът на Мартин Скорсезе „Последното изкушение на Христос“ бе посрещнат с буря от противоречиви мнения.

Отрицателните реакции бяха повече от оправдани, но е интересно да се отбележи, че по-голяма част от християните - протестанти са били недоволни от описанието на Спасителя, чието Божествено естество си противоречало с човешкото Му. Когато разглеждаме последните дни на Исус, ще се спрем по-внимателно на това, какво ни плаши в човешкото естество на Христос.

Първо - нека изясним нещо: доктрината на ЦАСД за Христос е библейски издържана (а смятам, че и звучи библейски). От друга страна обаче, трябва да признаем, че идеологията на нашите доктрини понякога си противоречи с това, което ние в действителност чувстваме или преживяваме. Затова сме хора. Честно да си кажа, чудя се дали често пъти ние наблюдаваме страшно много на божествеността на Христос, за сметка на неговото човешко естество. Спомнете си за думите от песента „Извън яслите“ (популярна американска коледна песен). Всяка година ние пеем „Но малкият Исус изобщо не плачеше“. Какво ни кара да мислим, че Исус, за разлика от другите бебета, не е плакал в своята ясла?

Много от нас смятат, че Исус е бил някакъв супер герой.

Още по-неоспорими доказателства можем да открием в нашето разбиране за чудесата на Христос. Много от нас смятат, че Исус е бил някакъв супер герой, който обикалял по света, за да елиминира болестите и смъртта, а в свободното си време посещавал или организирал почерпката за големи събития като например сватби. Едно по-задълбочено изследване на Христовата сила, ни показва, че тя идва от горе - винаги е на негово разположение, не всичко зависи от Него. Погледнете Марко 6:5. Изглежда, че способностите на Исус зависят от помощта от небето и степенята на вяра на човека, за който се вършеше чудото. Независимо от това, не може да се спори и че някои определени хора, като например учениците, също можеха да демонстрират подобни „умения“ в хода на историята. Важно е кой беше Исус, но също така е важно кой смятаме ние, че е бил Исус.

Каква е твоята присъда?

СЪРЦЕТО НА ПРОБЛЕМА

Мат.26:57-68; Лука 22:66-71; Йоан:18:2-9, 12-23

Историческото съществуване на Христос не може да бъде оспорено. Историците потвърждават, че Исус е бил действителна личност, Чийто живот, учения и смърт, все още оказват голямо влияние върху човечеството. Теолозите на евангелието - Матей, Марко, Лука и Йоан, ни калят да изследваме Исус и сами, за себе си, да направим необходимите заключения. Ако човек иска да се впусне в задълбочено проучване на ученията и дейността на Исус, трябва първо да може да Го идентифицира. Кои е Исус е също толкова важен въпрос за проучването, колкото и това какво е учил и какво е вършил на Земята. Очевидно сам Той е смятал за изключително важно хората да разбират кои в действителност е Той. (Мат.16:13, 16, 17)

За Него, това не е въпрос, по който можеш да запазиш неутралитет.

**Историческото
съществуване на Христос
не може да бъде оспорено**

Съдбата на цялото човечество зависи от това, дали ще приеме или отхвърли Исус за такъв, какъвто Той претендира, че е.

Каква е претенцията? (Мат. 26:63,64)

Най-категоричното свидетелство, което Исус

искаше да даде, беше фактът, че Той е Божият син. Тази претенция е била равностепенна на светотатство за религиозните лидери от онова време и според гражданските закони - се наказвала със смърт. В книгата „Новото доказателство, което изисква оправдание“ Джош МакДауъл изтъква, че Исус или е бил лъжец, или побъркан, а ако не нито едно от двете, значи трябва да е Бог. Като цитира Питър Крийфт, той пише: „Размерът на твоята лудост се определя от пропастта, която лежи между това, което си мислиш, че си и това, което си всъщност. Ако аз смятам, че съм най-великият американски философ, значи съм просто арогантен глупак. Ако твърдя, че съм Наполеон - тогава със сигурност вече съм прекрачил границата на нормалното. Ако мисля, че съм пеперуда, значи отдавна съм обърнал гръб на здравия разум и съм поел на пътешествие, от което няма връщане назад. Но ако претендирам, че съм Бог, моята лудост би била още по-голяма, защото бездната между измеримото и безкрайното, неизмеримото - Бог - е много по-голяма от разликата между две съизмерими неща, дори те да са човек и пеперуда.“ За всеки, който е изследвал делата на Исус, би било абсурдно да каже, че Той е бил лъжец или луд. (Виж 1Петр.1:17; Мат. 14:33; 27:54) Решението за това кои е Исус, не е някаква гимнастика за мозъка. От него зависи вечната съдба на всеки човек. Апостол Йоан казва: „А тия са написани за да повярвате, че Исус е Христос, Божият Син, и, като вярвате, да имате живот в Неговото име.“ (Йоан 20:31)

Какъв е случаят? (Мат. 26:65)

Заради своите претенции Исус бе обвинен в богохулство и осъден на смърт. Тази присъда бе напълно в тон с еврейските обичаи и закони. Богохулството включва в себе си три неща: да смесваш езичество и християнство, да си приписваш Божествени качества и задачи и да претендираш, че можеш да прощаваш грехове.

Нека разгледаме последните две претенции. Исус Бог ли беше или бог? В Писанието има изобилие от доказателства за божествения произход на Исус - като се започне от божественото Му име, божествени качества, божествени дела и божествена чест, която Му се оказва. Според свидетелствата на библейските автори, Исус не просто беше с Бог от самото начало, а самият Той беше Бог и винаги ще остане такъв, наравно с другите два елемента от Божието триединство - Святия Дух и Бог-Отец.

Не по-маловажно за обвинението е и твърдението, че може да прощава грехове. При срещата с парализирания (Марко 2:9-12), Исус демонстрира по безспорен начин, че притежава силата и авторитета да прощава грехове. МакДауъл твърди, че „според Луис Спери Чафър никои на Земята няма авторитет или право да прощава грехове. Никои не може да прощава грехове, с изключение на Този, срещу Когото е било съгрешено. Когато Христос прости греха, защото Той може да направя това, Той не изпълняваше някакво човешко задължение, предписание. След като само Бог може да прощава греховете, а Христос демонстрира, че също може да го прави, става очевидно, че и самият Той е част от Единния Бог.”

Какъв е изборът? (Мат. 27:22)

Когато Христос отговори на обвиненията и призна, че Той е отговорът от Небето, Месията, Синът на Човека и Синът на Бога, първосвещеникът Каяфа раздра грехата си, за да изрази своето отвращение от това богоухулство в негово присъствие. Това е акт, изрично забранен от законите и обичаите на Левитите. (Лев. 10:6) Елн Уайт коментира по следния начин действията на Каяфа: „Чрез раздирането на грехата си, Каяфа се отказа от правото си на представителна личност. Той вече не можеше да бъде признат от Бог за свещеник, извършващ богослуженията.”¹

За себе си и за своя народ, той беше направил избора да отхвърли не само претенциите на Исус, но и самия Исус, Спасителя на света. (Мат.26: 66). Неговите действия имаха и далеч по-дълбоки последствия. В момента, в който съсъа грехата си, образът срещна първообраза. Без да осъзнава, Каяфа подготви пътя за един по-велик Първосвещеник, за една по-велика жертва и по-велика служба.

КАК МИСЛИТЕ?

1. Защо се смята, че претенциите на Исус са най-важният елемент на християнството? Вярно ли е това според теб?
2. Каква е разликата между синовете на Бога и Сина на Бога? Какво означава „син на“?
3. Възможно ли е да придадем на Христос свръхбожествени качества? Да кажем, че всичко става благодарение на Него? Ако смятате, че това е възможно, какви биха били последствията от подобно отношение?
4. В Западното християнство Великден се смята за най-важният празник (отбелязва се Христовата божественост, неговото възкресение). В източното християнство най-почитаният празник е Коледа (отдава се повече внимание на човешкото естество на Исус, Неговото раждане). Според Вас, кое е по-правилно?
5. Кое ви е по-трудно да приемете - че Исус е бил единствено Божество, или изцяло и само човек?

1. „Животът на Исус“, стр. 709

Да вървиш редом с Бога

СВИДЕТЕЛСТВО

Бит.5:22

Всички сведения за живота на Енох се заключават в няколко стиха от Писанието (Бит.4:8-17; 5:22-25; Евр.11:5) и въпреки това неговото свидетелство е едно от най-великите, записвани някога. Енох е включен в списъка на верните Божии последователи. Един внимателен поглед на неговото родословие обаче, разкрива, че той е син на Кайн. Същият Кайн, който уби брат си и не показа никакво уважение към Бог и баща си. След като бе отлъчен от Бога, Кайн напусна дома на Адам и сам изберише кога да работи и кога да си почива. Вероятно Енох е бил свидетел на демонстративното непокорство на Кайн,

**Енох ходеше с Господ не
в никакво видение или
транс.**

но това по никакъв начин не му повлия, както свидетелства Битие 5:24, напротив - „С вяра Енох бе преселен, без да види смърт, и не се намираще, защото Бог го пресели; понеже преди неговото преселване

беше засвидетелствувано за него, че е бил угоден на Бога.” (Евр.11:5).

„Енох ходеше с Господ не в никакво видение или транс, а във всички свои ежедневни задължения. Той не се превърна в отшелник, изолиран от целия свят, защото имаше да върши работа за Бога, в този свят. В семейството и контактите си с хората, като баща и съпруг, приятел и достоен гражданин, той беше твърдия, непоколебим Божий слуга.

„Сърцето му беше в хармония с Божията воля, защото, „Ще ходят ли двама заедно, ако не са в едномислие?” (Амос 3:3) И това свято съвместно вървене продължи 300 години.”¹

Очевидно е, че с течение на вековете, вярата на Енох все повече се затвърждаваше, а любовта му към Бог ставаше все по-силна. По същия начин и ние днес, като Божии последователи, имаме нужда от по-задълбочено и осмислено „вървене” с нашия Спасител, за да сме готови за промяната. Нашето ежедневно свидетелство трябва да бъде, че животът ни удовлетворява Бог по всички показатели.

„Опечален от нарастващата сила на безбожието, страхувайки се, че неверието на хората може да намали и неговата почит към Бог, Енох започна да избягва постоянните контакти с тях и прекарваше все повече време в усамотение. Отдаваше се на размисъл и молитва. Така той стоеше близо до Бога, търсеше по-ясно познание за Неговата воля, за да я изпълнява.”²

Помислете върху примера на Енох: за него молитвата беше като дишането за душата. Какво трябва да направим в живота си, за да вървиш по-близо до Бога?

КАК МИСЛИТЕ?

1. Какво беше свидетелство на Енох?
2. Какви уроци могат да бъдат извлечени от примера на Енох?
3. Помислете върху примера на Енох: за него молитвата беше като дишането за душата. Какво трябва да направим в живота си, за да вървиш по-близо до Бога?
4. Как можем да намерим идеалния баланс между „Отидете... и научете всичките народи” (Мат.28:19) и желанието да се отделим от света и цялата поквара, която се крие в него?
5. Защо Библията ни разказва толкова много за живота на Енох, след като на практика е постигнал това, към което се стреми всеки християнин?
6. Защо винаги искаме да знаем повече, отколкото пише в Библията и същевременно не можем да прочетем там повече, отколкото тя казва буквално?
7. До каква степен, като вървеше с Бог, Енох се отдалечи, раззранич от своята семейна история?

Какъв Бог, наистина!

ЧЕРНО НА БЯЛО

Римл. 5:6-8

Наскоро научих, че съдебния процес, обвинението и присъдата на Исус са били съдебна грешка, не само въз основа на днешните стандарти, но и според съществуващите по това време закони - римски и еврейски. Винаги съм вярвал, че Исус - Безгрешният - е бил несправедливо обвинен и осъден заради омразата и завистта на духовните водачи, и бездушието и липсата на мъжество у Пилат - римския управник. Но мисълта, че обвинението Му е било напълно лишено от законова обосновка, наистина ме заинтригува. Реших да направя едно малко проучване.

Ето на какво се натъкнах:

1. Еврейският закон от онова време забранява провеждането на съдебни процеси през нощта. Йоан 18 гл. ни казва, че те са влезли в градината с факли и светлини (стих 3), арестуваха Исус и след това го завели в дома на Ана, а после при Каяфа за съд. Очевидно е, че всичко това е станало през нощта. Незаконно!

2. Библията не разрешава обвинението в никакво престъпление, при само един свидетел (Втор.17:6; 19:15) В Марко 14:55-59 виждаме, че свидетелите, призовани срещу Исус, не „бяха единни в показанията си“, както казваме днес. Ако показанията взаимно си противоречат, обвинението трябва да отпадне, а обвинения - освободен. Как тогава е бил осъден?

3. Еврейският закон забранява провеждането на съд за престъпление, подлежащо на смъртна присъда, в деня преди Събота. Еврейските дни се броят от залез до залез. По времето, когато Христос е бил арестуван, вече е започнала вечерта на шестия ден - деня преди Събота.

4. Еврейският закон забранява взимането на решение в съдебен процес за престъпление, подлежащо на смъртна присъда, в срок, по-кратък от два дни. Съдиите трябвало да прекарат 24 часа в домовете си и да обмислят внимателно случая. След това те се събирали отново, за да гласуват. Присъдата по делото на Исус е издадена само след 8 часа.

5. Обвинението се променя от богохулство (Марко 14:63, 64) в измяна и призив към бунт (Лука 23:2) Те са знаели, че римляните не биха осъдили на смърт само за религиозно престъпление. Освен това, Синедрионът няма власт върху дела, занимаващи се с измяна.

6. Пилат обвини Исус за невинен (Лука 23:4, 14, 15; Йоан 18:38; 19:4). Въпреки това в края Го осъди на разпъване на кръст.

Истинският въпрос е: Защо Исус позволи да се отнасят с Него по този начин? Защо просто не си отиде? Отговорът: „Понеже, когато ние бяхме още немощни, на надлежното време Христос умря за нечестивите. Защото едва ли ще се намери някой да умре даже за праведен човек; (при все че е възможно да дръзне някой да умре за благия); Но Бог препоръчва Своята към нас любов в това, че, когато още бяхме грешници, Христос умря за нас.“ (Римл. 5:6-8)

Той знаеше, че ние не сме свети, че между нас няма нито един праведен. Ние бяхме негови врагове и Той го знаеше. Въпреки това, Той преживя тази пародия на съдебен процес заради любовта си към нас. Той умря, за да можем ние да живеем. Какъв Бог, наистина!

**Христос умря за
нечестивите.**

Не обикновена измислица, а част от цялостния план

ИМА КАК

Мат. 26:67, Йоан 18:11, 38 - 40

Понякога ние коментираме арестуването на Исус, съдебния Му процес и разпъване на кръст, като някакъв екшън сериал с вънвуащ сценарий, всеки епизод, от който е истинска радост за своите постоянни зрители. Някои хора днес отделят цялото си време за безсмислени дебати относно това, което предстои да се случи в тази велика драма. Такива хора приличат на тези, които са си определили ежедневна „диета“ - пълна програма от всички сапунени опери по телевизията. Други grabват всяка възможност да излагат надълго и нашироко своите интелектуални или философски предвиждания за последователността от събития, които предстои да се случат. Някои дори не се интересуват какво има да става, а други претендират, че са част от конспирацията и знаят точно какво ще се случи. Вие как мислите - попадате ли в някоя от тези групи?

Библейският доклад за арестуването, съда и разпъването на Исус описва спасителната вест в цялото ѝ величие и чудо. Лесно е да се увлечем в емоциите

Дяволът е измислил най-различни развлечения, спектакли.

и страстите на драмата, във всичките ѝ действия и сюжетни линии. Така пропускаме добрата новина, че всеки отделен детайл от преживяното от Христос, е част от един общ, добре премислен, план за спасението ни - твоеето и

моеето - от греха. Нека погледнем по-внимателно някои от събитията, които се случиха по пътя Му към Голгота, за да разберем и тяхното значение.

„Прибери ножа си!“ Тази заповед към Петър е валидна и за нас. Ние не завладяваме враговете си с оръжията на омразата и разрушението. Вместо това, ние трябва да позволим Неговата любов и сила да ни помогнат да преодолеем всичко, което ни пречи по пътя към спасението.

Внимавайте в избора, който ще направите! Когато получиха правото на избор, евреите избраха един крадец пред Исус. Сега ние поглеждаме тяхната постъпка и си казваме: „Колко глупава са постъпили тези хора!“ Но пред нас ежедневно стои същият избор. Човекът, или това, което заменя Исус в живота ни, ще ни „открадне“ спасението.

Не отклонявайте вниманието си! Христос никога не позволи на нещо да отнеме вниманието Му от целта да ни спаси. Приятелите Му Го изоставиха, Петър се отрече от Него, мъчителите Му се опитаха да Го принудят да демонстрира силата Си; но Исус остана все така концентриран. И ние тук имаме своя цел: да покажем тази велика Божия любов в нашия живот, като Му служим и помагаме на тези, с които контактуваме всеки ден. Дяволът е измислил най-различни развлечения, спектакли - за забавление, мода и размиване на негативните емоции, за да отклони вниманието ни. Но точно както Исус не трябва да позволяваме нищо да ни разконцентрира. Спасението ни и спасението на другите, зависи от това.

КАК МИСЛИТЕ?

По какъв начин днес можем да изберем Варава пред Исус?

Най-голямата жертва за един баща

МОЯТА ГЛЕДНА ТОЧКА

Йоан 3:16, 17

Жертва. В света е пълно с жертви. Всички ние правим жертви. Аз жертвам обяда с приятелите от квартала, за да спестя някой и друг долар. Един мой познат жертва самоуважението си, за да запази работата си.

Разбира се, всички ние смятаме, че жертвите ни значат нещо. Вярваме, че жертвите ни са изключително важни за нашето добруване; за колкото и малки неща да става въпрос, те все пак значат нещо, защото за да ги имаме, сме жертвали нещо.

Тогава ние прочитаме за Кръста. Прочитаме за Голгота и жертвата, направена там. Бог пожертва Единствения Си Син! Това не беше някакъв незначителен или безсмислен жест. Бог ни даде най-ценното, което имаше.

След като прочетохме урока си и разбрахме за нечестния процес и липсата на състрадание в сърцата на враговете на Христос, колко по-невероятна е Божията жертва! Библията казва: „ Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот: Понеже Бог не е пратил Сина на света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него.“ (Йоан 3:16, 17) Каква жертва! Бог знаеше с какво преследване и зло ще се срещне Исус на земята, както и изпитанията, на които щеше да бъде изложен. Това навярно е било най-тежкото решение, което Той някога е взел.

Какво ни казва това за любовта Му към нас? Ние не сме просто научен експеримент, излязъл извън контрол, ние имаме някаква стойност! Вижте какво жертва Бог само, за да ни даде шанс! Библията заявява, че „ Понеже Бог не е пратил Сина на света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него“ (17 стих).

За да спаси някой с изключителна стойност - теб - Бог пожертва най-ценното си притежание, Своя Син. Това е най-тежката жертва за един Баща.

**Аз жертвам обяда
с приятелите от
квартала, за да спестя
някой долар.**

КАК МИСЛИТЕ?

1. Кое е най-ценното, което имам? Готов ли съм да се откажа от него, заради някой друг?
2. Каква стойност на живота ми придава фактът, че Бог рискува, за да осигури моя вечен живот? Каква стойност придава това на моята връзка с Бог?
3. Помислете за някоя жертва, която наистина Ви е впечатлила! Какво е съхранило впечатлението в съзнанието Ви?
4. Анализирайте себе си и докъде би стигнала готовността Ви да се жертвате! От какво не можете или не искате да се откажете, в опита си да здравите връзката си с Христос?
5. Щеше ли жертвата на Бог да е по-малка, ако Той бе пратил Сина Си, да осъди света?
6. Терминът „жертвам“ понякога се използва с изкривено значение. Сецате ли са за друга дума, която по-точно описва гара на Бог и Исус за нас. Обяснете защо избрахте точно тази дума!

ИЗСЛЕДВАНЕ

Ефес. 5:1, 2

С ДВЕ ДУМИ

Кръстът отговаря на всеки въпрос. Той казва: „Бог е любов; Той не остави нищо да се изпречи на пътя Му, за да спаси децата Си.“ Той казва още: „Бог разбира; Той стана един от нас и преживя отхвърляне, несправедливост и сърдечна болка.“ Той казва: Ние имаме стойност; ние струваме колкото живота на Бог!“ Той казва още: „Ние имаме по-голям брат; Този Исус, който извървя нашия път, ще върви заедно с нас, както го направи и с Енох!“ Той казва: „Ние имаме пример; историята на Исус отива отвъд историческия документ и завладява нашите сърца. Жертвата на Исус оживява в нашия живот.“

А ЗАЩО НЕ?

- Вижте някой филм за Исус, като обърнете специално внимание на последните моменти от съда и разпъването Му!

- Упражнявайте се в жертване! Изберете някаква служба или човек, за който никога не сте правили нищо досега, откажете се от нещо, за което обикновено давате пари и ги вложете в това начинание!

- Направете интервюта с хора по улицата! Попитайте ги кое е това нещо в живота им, което е трудно да жертват! Покажете записа на групата в съботното си училище!

- Нарисувайте карта на придвижването на Исус от Гетсимания до гроба, отбележете през какво е преминал и с какво се е сблъскал на всяко място!

- Направете малка сценка за Съботното училище! Нека всеки поеме ролята на някой от действащите лица - Варава, Петър, Пилат, Каяфа, ангела и т.н. и разкаже цялата история от своята гледна точка.